El republicanisme espanyol tampoc tolera la democràcia catalana

written by Redacció Unilateral | 18 de març de 2019

El sindicalisme clientelista dins la SEAT es treu la careta. Entre UGT i CCOO, històricament, s'han repartit la col·locació de companys segons la proporció 60/40 respectivament. Aquest magma de complicitats, que només els qui el pateixen el perceben com quasi mafiós, ha tancat la porta a un sindicalisme obert i transparent. Ara, alliberats que han estat purgats ho expliquen obertament però encara no poden donar els seus noms, ja que han de continuar treballant dins de la SEAT.

L'exponent d'aquesta dinàmica sindicalista, clientelista i d'estil cacic, el lideren persones com Òscar Guardingo, senador per Podem, i que ara ha saltat a la palestra pública atesa la seva renúncia a integrar-se a la llista per les eleccions espanyoles, per entendre que "el seu país va de Barcelona a Vigo", i tira per terra els postulats de la democràcia de base i la fidelitat al mandat popular que des de Comissions Obreres sempre s'ha defensat, si més no teòricament.

Aquest tipus de sindicalista vinculat a la SEAT posa al mateix nivell la lluita independentista basada en el respecte democràtic i la pervivència d'un poble amb la corrupció monàrquica i la seva seqüela de privilegis estrafolaris i escandalosos. Literalment, manté: "volem tenir un projecte de país propi i no condicionat ni per l'Espanya monàrquica ni pels independentistes que giren l'esquena a la meitat de Catalunya".

En el moment que es posa en joc la seva parcel·la de control i

de poder, el latifundi de la SEAT principalment, però també de NISSAN i d'altres grans empreses del Baix Llobregat, segons fonts molt properes a aquesta realitat, aquests representants sindicals no dubten a agitar els més terrorífics fantasmes com el "de donar l'esquena" a qualsevol veí o veïna d'aquest país.

La realitat que viu aquest senador espanyol a Catalunya no és la que ell voldria per mantenir un estil de vida al qual ja han renunciat molts dels seus companys alliberats que han deixat de ser-ho i que han demanat a *L'Unilateral* romandre en l'anonimat. No s'adiu amb l'onada democràtica que viu Catalunya des del passat 1r d'octubre de 2017, quan la mobilització popular, en forma de diverses vagues generals, ha deixat els quadres com ell, de CCOO i UGT, mal col·locats i sense discurs.

No obstant això, el fregadís amb el poder d'aquests sindicalistes els permet descobrir com és de fràgil el poder i com pot ser de fàcil que caigui. Per això, en el seu discurs es manté, per altra banda per raons lògiques, una constant antimonàrquica, en forma de crítica persistent a la monarquia de Felip VI, ja molt desacreditada, com a millor mecanisme per continuar exercint els seus privilegis en la mesura que el sistema establert no vol que vagin més enllà.

El 16 de març a Madrid no va haver-hi tricolors, banderes republicanes espanyoles, i la determinació independentista només té el fre dels polítics processistes actuals. En aquest context, i pels que no han trobat la forma d'encaixar en el

nou model de poder que neix des de Catalunya, cada dia serà més corrent que gent que ha treballat i viscut per fer prosperar Catalunya, a aquesta la situïn només com un graó qualsevol per mantenir la seva projecció personal i professional. Tot plegat amb la diligent cooperació dels poders espanyols, encara que sigui usant mètodes feixistes.